

Amanda ajoi Helsingin läpi. Gustav makasi takapenkeillä tuijottaen häntä peilin kautta. Oli tulossa pimeä ja kaduilla käveli vähemmän ihmisiä. Amanda kääntyi ITT:n päämajalle johtavalle tielle. Hän rypisti kulmiaan nähdessään kadulla marssivan ihmisjoukon. Lähes kuusikymmentä ihmistä marssi edessäpäin kantaen vihreitä lippuja joiden keskellä oli ylöspäin osoittava nuoli. "Uusnatseja." Amanda tuhahti halveksien. Gustav kohotti päätään pyrkien näkemään ulos ikkunasta. Vajaan sadan metrin päässä nainen ylitti pienen lapsen kanssa kadun väistäen mielenosoitusta. Amanda vaipui hetkeksi ajatuksiinsa ajaessaan kohti edessä olevia päämajan pihan portteja. Hän mietti työnsä jättämistä ollakseen enemmän miehensä kanssa ja sitä kuinka ihanaa olisi ollut saada lapsi. Se poliisi Vaskissa oli ollut viettämässä täysin normaalia iltaa ja yhtäkkiä hänen elämänsä vain päättyi. Amanda ei halunnut sellaista kohtaloa, hän halusi nauttia kaikesta mitä elämällä oli tarjota, kuunnella lapsensa naurua. Mutta hänellä oli työ, työ jonka hän oli luvannut hoitaa loppuun. "Päästä minut menemään." Gustav sanoi rauhallisesti ja täysin vakavan kuuloisena. Amanda havahtui ajatuksistaan ja naurahti huvittuneena. "Pelkään ettei se näyttäisi kovin hyvältä raportissani." Gustav hymähti ja totesi irrottamatta katsettaan marssista: "Sinä kuolet ennen kuin ehdit kirjoittamaan raporttiasi." Gustav käänsi päätään ja hänen miltei kokonaan punaiset silmänsä katsoivat suoraan häneen. "Sinäkö minut tapat?" Amanda ei kyennyt pitämään ääntään täysin rauhallisena ja hän oli varma että Gustav oli huomannut sen. Gustav ei vastannut vaan käänsi päänsä ikkunaan päin. Amanda ajoi kohti edessä olevia portteja, joiden vieressä kaksi vartijaa seiso. Hän oli juuri ajamassa porteille kun kulkue kääntyi suojielle. Hän jarrutti yhden lippua kantavan miehen astuessa hänen autonsa tielle. Amanda näki vartijoiden katsovan kuinka mielenosoittajat peittivät hänen autonsa joka puolelta ohittaessaan sitä. Amanda nojasi taaksepäin ja puhalsi ilmaa poskistaan. Hän pyöritteli käsirautojen avaimia kädessään katsellen ohi kulkevia mielenosoittajia. Hänen katseensa kierteli talojen reunoja kunnes hän huomasi kadun kulmassa seisovan miehen. Amandan katse pysähtyi tämän kohdalle. Mies oli lähes kaksimetrinen pukeutunut nahkatakkiin ja peittänyt päänsä pipolla. Amandasta tuntui ettei miehen kuulunut olla siinä, vain seisomassa paikoillaan ja katselemassa ympärilleen. Amanda antoi katseensa hakeutua taustapeiliin. Gustav oli taas alkanut tuijottamaan häntä, Gustavin silmät eivät liikkuneet ja hänen huulillaan kareili hymy. Mielenosoittajien joukosta kuului huuto ja nämä hajaantuivat tiputtaen lippunsa maahan. Palestiinalais huivilla kasvonsa peittänyt mies astui tuulilasin eteen ja kohotti pistoolinsa Amandan pään kohdalle. Amandan sydän hakkasi hänen rintaansa hänen kumartuessaan. Amanda kuuli korvia huumaavan pamahduksen ja särkyvän tuulilasin palaset viilsivät hänen ihoaan. Hänen korvansa soivat ja hän kuuli Gustavin naurun kaikuvan päässään. Amanda nousi nopeasti ylös vetäen pistoolinsa kotelostaan. Hän ampui kaksi laukausta, edessään seisovaan mieheen. Miehen kaatuessa, hän näki tämän takaa kuinka vartijat ammuttiin portin viereen. Amanda huomasi kadunkulmassa seisoneen nahkatakki miehen hapuilevan jotain takkinsa sisältä. Huuto karkasi Amandan suusta kun toinen hyökkääjä tarttui hänen käteensä ja repäisi hänet auton pellin yli maahan. Käsirautojen avaimet kirposivat hänen kädestään ja hänen näkönsä sumeni. Amanda tajusi etäisesti hahmon laskeutuvan häntä kohti. Hän tiesi että jotain oli tehtävä mutta ei ollut varma mitä. Amandan näkö selkeni samaan aikaan kun hän tunsu repäisyn niskassaan. Yksi hyökkääjistä kiskoi hänet ylös ja asetti veitsen hänen kurkkunsa alle. Amanda yritti rimpuilla mutta mies tarttui hänen toiseen käteensä ja taittoi sen hänen selkensä taakse. Yksi hyökkääjistä nosti käsirautojen avaimen maasta samalla kun toinen ampui takaoven ikkunan rikki ja avasi oven. Amanda katsoi kuinka portit aukesivat vartioiden juostessa rakennuksen sisältä samaan aikaan kun Gustav nousi seisomaan. Hyökkääjät siirtyivät auton taakse suojaan ja avasivat tulen vartijoita kohden. Hänen vangitsijansa pakotti

hänet kääntymään porttia päin ja huusi lähestyville vartijoille: "Älkää tulko lähemmäs!" Amanda näki heijastuksensa veitsen terästä. Hiki valui hänen otsaltaan ruskeisiin silmiin. Näinkö minä kuolen? Hän ajatteli. Amanda näki silmäkulmastaan kuinka nahkatakki mies veti pistoolin esiin ja osoitti sen häntä kohti. Aseen piippu välähti ja Amanda pitelevä mies huudahti tuskasta. Amanda tarttui veitsikäteen vetäen sen pois kurkultaan nahkatakki miehen ampuessa kolme lähimmäistä hyökkääjää. Kaksi jäljellä olevista hyökkääjistä ampui häntä kohti kunnes kadun kulman takaa ampuvan nahkatakki miehen luodit pakottivat heidät suojautumaan. Amanda kierähti ruumiin taakse suojautuen luodeilta ja napaten oman aseensa. Hän tähtäsi nopeasti miehiä kohti ja ampui kahdesti. Viimeiset hyökkääjät kaatuivat maahan Gustavin viereltä. "Pysy paikallasi." Amanda sanoi nousten hitaasti seisomaan. Gustav katsoi ympärilleen järkyttyneen näköisenä. Amanda käveli lähemmäs, nahkatakki miehen ladatessa asettaan. "Älkää liikkuko!" Amanda kuuli vielä tien toisella puolella olevien vartijoiden huutavan. Nahkatakki mies työnsi nopeasti lippaan pistoolinsa sisälle ja kohotti sen Gustavia päin. Amanda tönäisi Gustavin nopeasti luodin tieltä. Luoti iskeytyi Amandan käteen ja hän kaatui takaisin maahan. Amanda näki kuinka mies lähti juoksemaan poispäin hänen edessään. Hänen mielessään pyöri yksi, hieman etäinen ajatus: Ruotsin pääministerin poika yritetään murhata ja meillä ei ole ketään jota tuomita.